

Landskap: Småland

Upptecknat av: Carl Vikning

Härad: Uppvidinge m. fl.

Adress: Furåkra, Kråksmåla

Socken: Ålgö m. fl.

Berättat av: Carl Vikning

Uppteckningsår: 1941.

Född år 1874 i Ålgö m. fl.

Gamla jaktmetoder.

s. 1-35.

Haren.

s. 1-27.

Fjäder.

s. 15.

Varg

s. 15.

Jakthund ar.

s. 16.

Dyrärling.

s. 27.

Teckningar

s. 31-35.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. M. 7211 : 1-35.

Landskap: Småland, Upptecknat av: Carl Viking
Härad: Elfsvidinge, m. p. Adress: Furåkra, Kräkumåla.
Socken: Ålgård, m. p. Berättat av: Carl Viking
Uppteckningsår: 1941. Född år 1874 i Ålgårdsmåla.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen utgör anled-
bar förskräkning om våra skogars
villkor och gamla jaktmetoder.

Vol. 2.

Fidel: 21. — 50.

Kräkumåla s. blad teckningar.

Skriv endast på denna sida!

21.)

ACC. N.R. M. 7211:1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Loaren var i mina faders tid och in i
min ungdom talrik hos oss, men
nu är den nära nog sällsynt. "Eluderligt!"
Säga kanske de höglärde. Obs! Men märk
att vi veta mycket väl att i ex. i Skåne
han i infört den stora, tyska haren, som
till färgen är gråbrun året om, denna
hare finns förvisso väl på de stora,
Skånska, beffälten, där han proligen
kalasas på blaskan. Men vår gamla
Nordiska hare är det jag närmast hän-
ker dröja vid. För det första är lätt
att förstå att haren hör till släktet
"Gnagare," och för i stort samma
levnadssätt, som våra kaniner, men
haren gräver sig inget hål i jor-
den att bo uti, men det gör kaninen.
Loaren är ett Nattdjur, men om de

22.)

ACC. NR. M. 7211:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gen ritter Han helst stilla under nå-
gon buske. Med sina långa öron
lyssnar han beständigt. Han
lyckes märka faror varsamhelst
och närsamhelst. Så är han beredd
att taga till d. n. k. "Hörsvärjan" (de långa
benen) som är hans enda räddning.
Han har och många fiender, därom
påminner följande ramsa, vilken jag
sann bart, lärde ur Folkskolans läse-
bok. "Mänskors hundar, katter, örnar,
rävar, kräkor, la och björnar, läm-
na han ingen ra. Uggla, ur ej ka-
nan förgäta, alla, alla, han om präta."
Kanske jag i viss mån glämt ram-
men det duger med dessa fiender om
f. ex. jag utskrivat "Vargar, vesslos m. f." -
Han redd under middagrasten,

23.)

ACC. NR. M. 7211:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men även då spejar han, se teckning
N: 2. Det är gamla minnesteckningar
från mina unga år. Obs! Det sådes av
Fäderna att "haren såg med öppna
ögon, så rädd var han." men det är
fel; för vilja vi göra oss besvär
med att undersöka harens ögon, så
finna vi lätt, att de små ögon-
locken ej täcka de stora ögon-
bena. Haren är en lätt löpare.
Gämsk springer han i utförbackar
ty de långa bakbenen gör att han
håller då på att stupa på huvudet.
Rätt framåt tyckes haren se då-
ligt, men från sidorna ser han myc-
ket väl. Farbror Nils (jägare) ombe-
de, att i hans ungdom en gammal,
som hette "Jägare = Janna" fick fram-

för sig se en jagad hare kamma. Han
stälde sig mitt i vägen och höll upp
kjolarna och fångade haren. —
Han känk är, så är vår Nordiska
hare, om sommaren Gråbrun till
färgen, men om vintern gråvit och
är det en gammal hare, så är unge-
fär helt vit. Detta är bra för "Gäse"
ky färgen harmoniserat med den
omgivande naturen. Haren äter
om sommaren gräs och späd röj-
brodd, men vitkål och vitkålshu-
vuden är han sin förfärligaste.
Även råvblat tycker han om. På
vintern får han nöja sig med räm-
re födda, kvistar av späda träd, och
så gnager han gärna i sig aspbark.
Men blir det bårt från rhå på må-

25.)

ACC. NR. M. 7211:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gan rågäker, så är man viss om
att haren begiver sig dit för att
äta rågbröd. Prade Fädelna och
jag kunde skatta en kvän på en
bit hästräg. Sen byggde vi oss en
riskoja i närheten och låg där och
vakta måljusa nätter, framåt
kvällen då det var lugnt, så kom
en hare, någon gång två för att ka-
lara, men det blev vanligen hans
sista måltid. Han kändt är så har
haren kliven överläpp. (Larmvakt)
Gamla jägare sade att "man borde
bortskära den skjutna harens hu-
ved sånär som på Öranen, som
skola kvartsitta medan man
är i skogen, ty om en färvande
kvinna fick se harens klivna över-

26.)

ACC. NR. M. 7211:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Läpp, så fick hennes blivande
 barn överläppen kluven," d.v.s. blev
 "harmyut." — Lorens parnings-tid
 infaller på våren; redan i medlet
 av mars om det är en tidig vår. Han
 går dräktig cirka 30. dagar, men
 tros bliva "Brunstig" blott 3. dygn efter
 det han fött. Vanligen bär han varje
 sammar 3. kullar ungar. Man tyc-
 ker då att det skulle bliva gott om
 karar, men de flesta ungarna gå un-
 der helt små. Obs! Fäderna sade, att
 haramma stannade blott 3. dygn
 hos sina ungar. Obs! Så det var så i
 "Tidens morgon att alla djur kunde
 tala; haramma sades då, efter att
 varit hos ungarna i 3. dygn skulle
 hava sagt, "I han ägan på stora, som

L. U. F. 23

27)
mina, gå själva & skaffa eder föda.¹¹
men denna gamla folkfra hos oss
är faktiskt oriktig, ty jag vet att
härmanna stannar tydligen 3 ve-
kor hos sina ungar och släckas h. o. m.
av sig ull och håller dam med. Men
att man parar sig 3 dygn efter det
han fått lyckas vara rätt bedämt
av fäderna. Då är det faktiskt sant
att när haren kunde kala skulle en
vinfrun sagt, "Hu, jag fryr, när det
blir sanner bygger jag mig ett hus."
Men när det så varit kallare, sade
haren, "Nu har jag hus i varje buske."
Denna uttaga stämmer till fulla med
harens kunadprälle. — Samt redan
skrivits, så tycker man att det skulle
bli gott om paras, men 1^{sta} kullen kom

28.)

ACC. NR. M.7211:8.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mer förtidigt i regel; de små djuren
frysas ihjäl många och så alla raddju-
ren. Skackart harnamma har inget
förvar utom Lagen och sina långa
ben till att fly undan. Men de ung-
ar, som överleva av 1^{sta} kullen bliva
stora och duktiga till förhållnen. Bäst
resultat blir dock av den 2de kullen.
Som frysa inget ihjäl och bli rätt så
stora till i slutet av september. Vad
3de kullen bekräffas, så går det mis-
se bra därmed. Visseligen frysa in-
tet dan ihjäl, men dan kamma
till försikt, så dan äro ej stort
mera än halvvuxna; när prasten
börjar på allvar. Om haren gjorde
som kaminen (i fruktillstånd) grävde
sig hängångar i jorden, så redde

29)

ACC. NR. M. 7211:9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

dam sig bättre, men det ligger g'i
harens instinkt. —

Vilka jaktmetoder, som gagnades
före eldvapnens tillkomst veta
vi päga. Det har sagts, att det t.o.m.
funns en tid i världen då hoarn an-
sågs, som ett "Orent djur, som blott
förde dåliga tyder med sig." Så jaga-
des den innek, men det är väldigt län-
ge sen dess. Att de äldsta jaktvap-
nen var "Båge och pilor", ha vi hört,
men hurudana dessa såga ut veta
vi innek exakt, men nog veta dam
annorlunda än de pilor och båge vi,
som barn, lekte med. Obs! Enligt fä-
deras uppgift, så var "Hårstrecken"
ett gammalt fångstredskap för
hare. "Hårstrecken" var en gillrad slag-

30.)

ACC. N:R. M.7211:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Läm, som sattes i ett hål i en
kravig gärdesgård, som vette mot
f.ex. en åker med gräsråg eller ett kil-
land, som var ännu mer begärligt. Obs!
På marken lades en 3 alnar lång stock
vid ena ändan nerklags en stadig stö-
en aln lång. På band man ihop med
vidjor tre 3 alnar långa stölar och städ-
de dess ena ända mot pälen. Obs! Se
teckning nr 3! På lämmen lades en
sten stor, som ett manshuvud. Hö-
rarnas (= lämmens) motsatta ända lyfte
öpp cirka 20 tum från stocken (1.) Under
lämmen (3.) sattes "Gilleret" (4.), som bestod
av 2 korta stölar grava, som en gravspatt-
serkäpp. Sen sattes dit "Gillerstänger"
(8.) så dess ena ända stödde mot pälen
i marken, och den andra mot platt där

37.)

ACC. N.R. M. 7211: 11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

de 2. Gillerstörarna, ändar möttes.
Gillerstängen fick inte ligga så
högt över stocken (!) att haren kun-
de krypa under mellan stäng och
stock! När haren ville in till det
effertträda fältet eller käländet
helst, så skötte han till gillerstäng-
en, gillerstörarna fölla och länken
föll och klände ihjäl "jässe". När
jag var 11.-12. års pojke vora kar-
stockar förbjuda i Lag, men
småpojkar vad bryr dock någon
Lag, blott man får tillfredsstäl-
la sin äventyrlusta. Sådan var
jag och jag var inte den ende.
Och! Men ända sen eldvapnen kom-
mo till, så har den givetvis va-
rit förnämsta medlet vid djurfångst.

39.)

ACC. NR. M. 7211:12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

"Lundebössorna" (varum päderna ta-
lade) vora väl knäppade för jakt?
Men däremot "Flintelåsarössorna"
som gagnades vid jakt. Visserligen
var det tunna, klumpiga vapen,
men päderna sköta många djur
därmed. Kunde man blott bevara
"krutet i Fångprauan" torrt och flin-
tan, som satt fastskruvad i ka-
nen, var skarp, så blev det "Plixt
och deunder. Y pädernas barn dam
och ynglingar försuvas ej kargel
att köpa. Man köpte från Kåre
(Kalmars) tunna blyplattor, som
man högg i smala stänger, och se-
dan avhögg stängerna i små 4-
kantiga bitar, som i mängd lades
i en flathottad järugryta och

gneda dam runda med en tung
 prästöt. Men fäderna hade och
 bässor för Kula. Dessa vappen hette
 "Ladblässa". Som vora mindre än
 hagelbässorna i loppet, men ha-
 de i loppet 8. saka kefflor. Kulan
 av bly, sköptes i en kling, som par-
 sades absolut loppet. När Ladblässa
 laddades (var nyfningssladdare) så
 hadde man en laddpen av järn. I
 smalaste ändan på denna skruva-
 des ett litet mått, som fylldes med
 den mängd krut, som behöfdes för
 framdriva kulan med. Bässan vän-
 des så med kolven öppföre och krut-
 måttet infördes medelst laddpenen
 till "Laddstån", då vändes kolven ne-
åp, så krutet ländes ur måttet, som

34)

ACC. N:R. M. 7211:14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

drogs benen ur lappet och kulor pres-
 hårt in med benens motkraft ännu
 da mer till krutet i "Laddstäm-
 n" och "Fackpapper" mellan krut och
 kula, sen fylldes litet krut i "Fång-
 man" och så var det klart. Oks. Det
 var nödvändigt införa krutet på
 bemälda sätt. Hådde man hållt
 det genant i kanten, så hade krutet
 fastnat och när man inder "La-
 det" (Kulan), så kunde järnbenen slå-
 git gnista och antänd och det hade
 då blivit jägarens död. Oks. Men
 när hagel jagades hade vi lad-
 den du stå och papperstolk mel-
 lan krut och hagel och papper
 över haglen också, så där ej följa
 ur pipan. Det samma sätt var det

35)

ACC. N:R. M. 7211:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med våra senare fullkamma s. k. "Knall-
hattabössar." Obs! Se gammaltida "Lad-
bössarna" vara träffsäkra på rene
rättande fjäder upp till 150 meter; det
var intet dåligt efter dåtida för-
hållanden. Obs! När den jagade
varg hade våra fjäder sållan
Labb utan grova s. k. "Varghagel"
den vara då mera träffsäkra.
Obs! Jag kunde godt teckna en gam-
mal "Flintkärabössa," ty här i byn
Lindskult finnes ett fint exemplar
till minne hos den stype jägaren
Gustav Karlsson, men jag anser
det intet nödvändigt, ty såda-
na finnes många i d. s. k. "Kust-
kammaren" i våra museer till på-
seende för intresserade. —

36.)

ACC. N.R. M. 7211:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Teckning N° 4. vill visa att gamla
tidens stövare, men det är tvärt
om ur minnet teckna en hundras,
som ej förekannit hos oss på ä-
ver 46. års tid; den gamla småvot-
stövaren är ej mera till eller och
till egenkänlighet oppblandad
genom korsningar. Väl äro våra
nutida jakthundar lifet mera
skarpsprungna i början av "seu"
på hare, men den träkvar föt
den gamle stövaren kunde hålla
up dagen lång om så fordrades.
I gamla tid började vi jaga ha-
re på hästen för Hund, så snart
frosten började. Det gällde att vara
i skogen så fort man såg att
skjuta. Här till fordrades klänad

37.)

ACC. N:R. M. 7211:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hund. Obs! Men ville man träna en valp, så var lämpligt, att låta honom följa Hunden i drevet, men valpen borde vara 9 månader. Hunden eller hundarna släppas lös i jaktmarken. Där de börja "spåra" och då och då ge till ett gläp. Hunden säges då "väcka". Men, så fort Hunden fått se en skymt av karen, så skäller han stadigt och kommer han karen nära, så rent av tjuver han. Hunden säges då ha "Fått opp". Får skallen jämt och stadigt, så gäller det för jägaren att "passa opp på läp". Karen går en r.k. "Ring" (rund), men vänder alltid åter till utgångspunkten. S. v. s. där han sitt rätt innan han

38.)

ACC. N.R. M. 7211:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

blev uppskrämd av hunden, för så vitt han insett dess förmåder blir skjuten. Obs! Ju äldre hare, desto större ring går han. - Typstuar hunden med skallen, utan att haren blivit skjuten; då säges att "Hunden har tappat." Då går han öfer med nosen sänkt mot marken och vädrar i buskarna och gläffrar då och då till han äter får upp på haren; då skallar han äter ordentligt och det gäller då för jägaren att "Passa opp", ty haren kan vara ett gott stycke före hunden under skundom. Lämpliga "pass" äro malla skaggläntor, dalsänkningar, fästingar och om gärdsgårdar äro nära jakt-platzen större käl i gärdsgården

39)

ACC. NR. M. 7211 : 19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

likaså vid öppna grunder. Stannas
hunden under jakten och står stilla
-(giver ståndskall). ja då har karen
gått in i ett skurkåse. så är bäst att
låta honom vara tills han själv
går ut, men det händer endast att
han "går in" om han är tröttjagad
och hunnit hunden i förväg.
Skämt är att jaga på bär mark om
närgränsande vatten fruset till
is så mycket att han bär karen,
men inte hunden. ty då klarar
karen sig fint, här god hunden
än är. OBS! "Panskiuter" man på ka-
ren, skall man ofördrägligen ropa
"Taj, Taj!" på hunden, som fort är fram-
me hos jägaren, så man får visa hun-
den på spåret, så karen ej får förlänga

40.)

ACC. N.R. M. 7211:20.

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking
 Härad: Elfsvidinge, m. f. Adress: Furåkra "Kriksmåla.
 Socken: Ålgö, m. f. Berättat av: Carl Viking
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1874 i Ålgö socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

försprång. När karen blivit skjuten
 bör man låta hunden ruska honom
 i påsen, helst valpen bör få utföra
 denna manöver. Hunden lyckas på
 det intrycket att han varit duktigt, där-
 till bör man smeka hunden och ta
 la vänligt till honom, det sporrar han-
 den till fortsatt iver. Hunden är
 ett mycket klokt djur, det må vi
 minnas. När karen är skjuten bort-
 skär man huvudet rätt, sam på
 de långa öronen och likaså uttager
 man tarmarna och fyller opp den sam-
 ma magen med litet gransis. Rustsä-

Skriv endast på denna sida!

41)

ACC. N:R. M. 7211:21.

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking,
 Härad: Uppvidinge m. f. Adress: Furåkra, "Kråksmåla".
 Socken: Ålgårds m. f. Berättat av: Carl Viking.
 Uppteckningsår: 1947. Född år 1874 i Ålgårds socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

det givres åt hunden. Obs! Givetvis är
 det bäst att jaga hare då mjukt "Här-
 små" fallit. Så har hunden lättare
 vid att "Få upp haren;" "Lappas" hunden
 så om man är van jägare kan man
 gott hjälpa hunden finna spåret.
 Haren har i sin natur att vilja jä-
 gare och hund. Obs! Harens spår be-
 nämnes på vårt ortspråk för
 "Harelsmyr." Obs! Om haren under
 jakten fått kort försprång för hund-
 en, så springer han ett litet styc-
 ke fram och åter i ungefär sam-
 ma spår. Sen rätter han alla 4 i rön

Skriv endast på denna sida!

42.)

ACC. N:R. M. 7211:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och gör ett långt sidokopp från det
förra spåret. Ett sådant sidokoppbe-
ter på vårt jägarspråk för "Åstänk".
T.ex. Sen ene jägaren spärjer den andre
"Var hadde han gjort Åstänk?" Men
den kan han gott lura på detta
sätt, men inte jägaren, som kallar
hunden till sig och visar honom
det nya spåret. (Hunden.) Samme me-
lod använder "Gosse," då han ef-
ter nattens träskatter vill komma
till sa under T.ex. en buske. — Kan
man jäga bare utan Hund? Det går
f.o.m. märkt ibland i mjukt snö,
men man bör vara minst 3. vana
jägare tillsammans. Oht! Det tillgär på
i daggryningen söker man opp renast
(Färkast) "NattHunden" och följer den

43.)

ACC. NR. M. 7211-23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

filles man af spåren ser att han
gått fram och åter många gånger.
då stannar man och vänder åter
till utgångspunkten; för så vitt
man inte i närheten av de många
spåren i vars närhet haren gjort
"åstänk" och från det samma "skin-
ker opp", så det gäller att ha bössan
färdig; lyckas man skjuta ha-
nom när han "skinke opp" så ges det
"jag sköt honom, när han skank".
men får man skjuta honom där
han sitter efter "åstänk", så sä-
ges "jag sköt honom på sätet" "jag
sköt haren där han kall", men så-
dant händer inte ofta. — Obs. Waga!
jag återgår nu till det stadiet då
vi följt "Nattgumpen" (senaste spåret)

44.)

ACC. NR. M. 7211:24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

tills till haren börjat gå fram och
åter, därintill har han gjort "isän-
ket" och befinnes på "färet" (rättplat-
sen) under en buske i märketen.
Man går lyst åter till den plats där
man började följa spåret, och en
jägare skäller sig där. De 2. andra går
åt var sitt håll tills dom åter mötas
och räknar huru många in och
utspår man funnit från det in-
ringade området. På det ett inspår
mera än utspåren, då är haren in-
om ringen. Den ene av de 2. Vänder.
åter i märketen av den förste jäga-
ren, samt "postar" och båda "paktar"
på spåret. Den tredje går mitte-
mot jägarerna in i ringen och dri-
ver genom knackningar haren

45)

ACC. N.R. M. 7211:25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mot de 2. "Kostade" jägaren, där han
blir deras byte. — Obs! Obs! Se nog
teckning nr 5! Så kunna vi ej missför-
stå varandra! Vid x i baskarna ligger
eller sitter haren efter "Årskänket" s. v. r.
det långa ridhoppet. När nu "Jässe"
varsnar fara från jägaren, som går
in i ringen, så begiver han sig ut
på spåret, men slipper ej gärna med
livet förbi jägarne 2. och 3. Hända
kan att jägaren, som går in i ringen
för skjuta haren då han "stinker
opp från råtet. — Obs! Men nu hör
jag läsaren fråga, "Om haren är ut-
gången ur ringen, när vi tror er ring
af honom, huru går vi då tillväga?"
Svar: När haren skrämmas av männi-
skar går han ej så långt eller, så

46)

ACC. NR. M. 7211:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fort som när han jagas av hund.
Detta beror därpå att människan
hinnes inte följa så fort efter honom.
därför rätter han sig snart åter efter
att hoppat fram och äter "Lumpat"
och gjort "åstänket." Ja, då gäller det
att ringa honom på samma sätt, som
upptecknat är, samt att "Posta och en
av jägarna driver honom ur ringen. -
Obs! Men om Vi får mot förmodan
se 2. färsta utspår att samma
håll, vad tror Vi om den saken?"
frågar någon. Svar: Ja, då följas 2. ha-
rar åt åt samma plats för att
vila. Man ringar då dem på samma
sätt. Obs! Upptäcker man då, när man
ringat plattsen, att det det är ett
färskt utspår mera än de 2. färsta

inspårer; så bevisar det att en av
de 2 kararna blivit skrämmd och
gått ut när man malkades plattsen
där dam sutta. Obs! Jag har nu så
lydligt beskrivet våra gamla meta-
der på karjakt, att vem, som helst
kan efter dessa öföfbeckningar lära
sig dem. Jag har kunnat detta,
ty det bättre var jag intet med de
sämste jägarne i våra orter, när
jag var ung, men nu på 35. års tid
så har villbrädet fått vara i fred
för mig. Obs! Men fiskar till huske-
hon gör jag ännu på sammanaren.
Jag skall nu närmast skriva nå-
got om "Grävlingen" (Grävsvinet.) Se-
la djur bör kanske räknas till ro-
djurens klass, ty den äter upp fågel-

ägg och fågelungar, så har ossi kräkt-
måla är 4 kranor i "skottfengar"
för varje fjädd grävling. Se bech-
ning N:o 6. "Grävlingen" kallas
sitt "Gryt"-(Bo) i aflanstunden. Han
tycker sig böra räknas till samma
djurart, som våra svin ty han är
"allådare." Grävlingen har en längd av
omkring 30.-35. tum, som fullväxt, men
en tjock kropp liksom svinet. Huden
läckes av Borst. Nosen är spetsig och
hård och han bökas i jorden lika-
som våra tamsvin och äter trädräk-
ter och maskar. Framfötterna har
starka klor och med dem gräver
han i jorden; så han förfjånar
namnet "grävling." Samliga äta gräv-
lingens kött, men gott tycker jägarna det är.

49)

ACC. NR. M. 7211:29

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Obs! "Grävlingen framför sitt grypt i solnergång, rebeckning n:o 6. Det är mest rebeckning från Skoghult från mina yngre år. då jag jagade. I bland rider grävlingen rikt bra i någan som "rävlya" inne i ett sten och jordräse, men räven kan och hålla till goda med ett par grävlinggrypt. Sam tyckes hyra hos varandra under skendom. Det är svårt att komma in i de ofillgängliga gryten, men på kvällen strax efter solnergången kryper han ut för att äta. Man kan då stå på lur och skjuta honom. Är det mäljusa nätter, så går det bra att få skjuta när han framåt kl. 1-2. vänder åter till grypet. Obs! Men skjut in i det då gräv-

52)

ACC. N.R. M. 7211:30

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

lingen är nära ingången till sin hå-
ly blir han blott rädd, så är han inne
på ett ögonblick och sen går det varken
med hund eller på annat sätt driva
ut honom. Numera gagnar sig jä-
gare av små "kransar" som gyllras
utaför gryten och man fångar
hunden även såhunda. — Före använ-
des grävlingens skinn till lack å
jakkväskor, men nu är det mätt för
den präktiga bostens han jagas och
även skottpengarna. På hösten äter
sig grävlingen grundligt fet av blå-
bär och lingon. Av det rikliga fet-
tet erhålles god lädersmörja. På sen-
hösten går grävlingen till "svala" (vinber-
rämm) och kommer åter fram när vå-
ren bortsmitte snö.

ACC. N:R.

M 7211:31.

Landskap:

Småland

Upptecknat av:

Carl Viking

Härad:

Uppvidingens

Adress:

Turåkra, Kråksmåla

Socken:

Blghult, m. f.

Berättat av:

Carl Viking

Uppteckningsår:

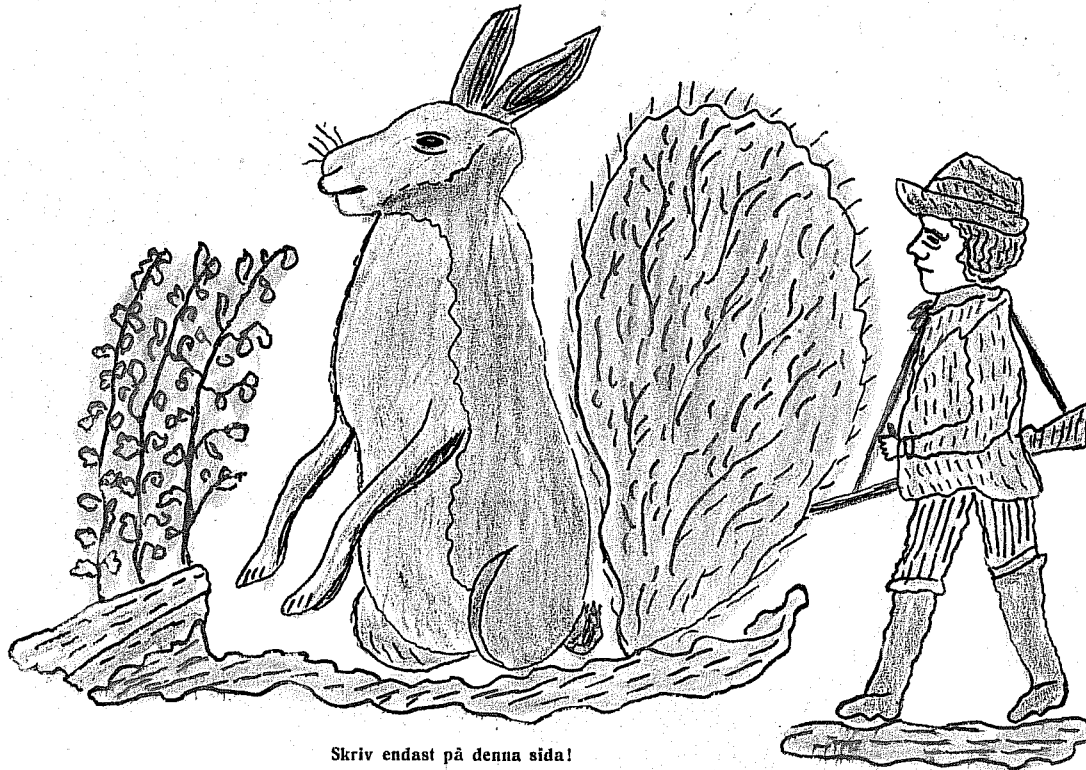
1941

Född år

1874 i

Blghultsbruk

N: 2. "Häckars jösse." Minnesteckning från
mina pojkar.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R

M 7211:32

Landskap:

Småland.

Upptecknat av:

Carl Viking

Härad:

Elfsjövidinge, m. f.

Adress:

Furåkra, "Kråksmåla"

Söcken:

Älgshult, m. f.

Berättat av:

Carl Viking

Uppteckningsår:

1947.

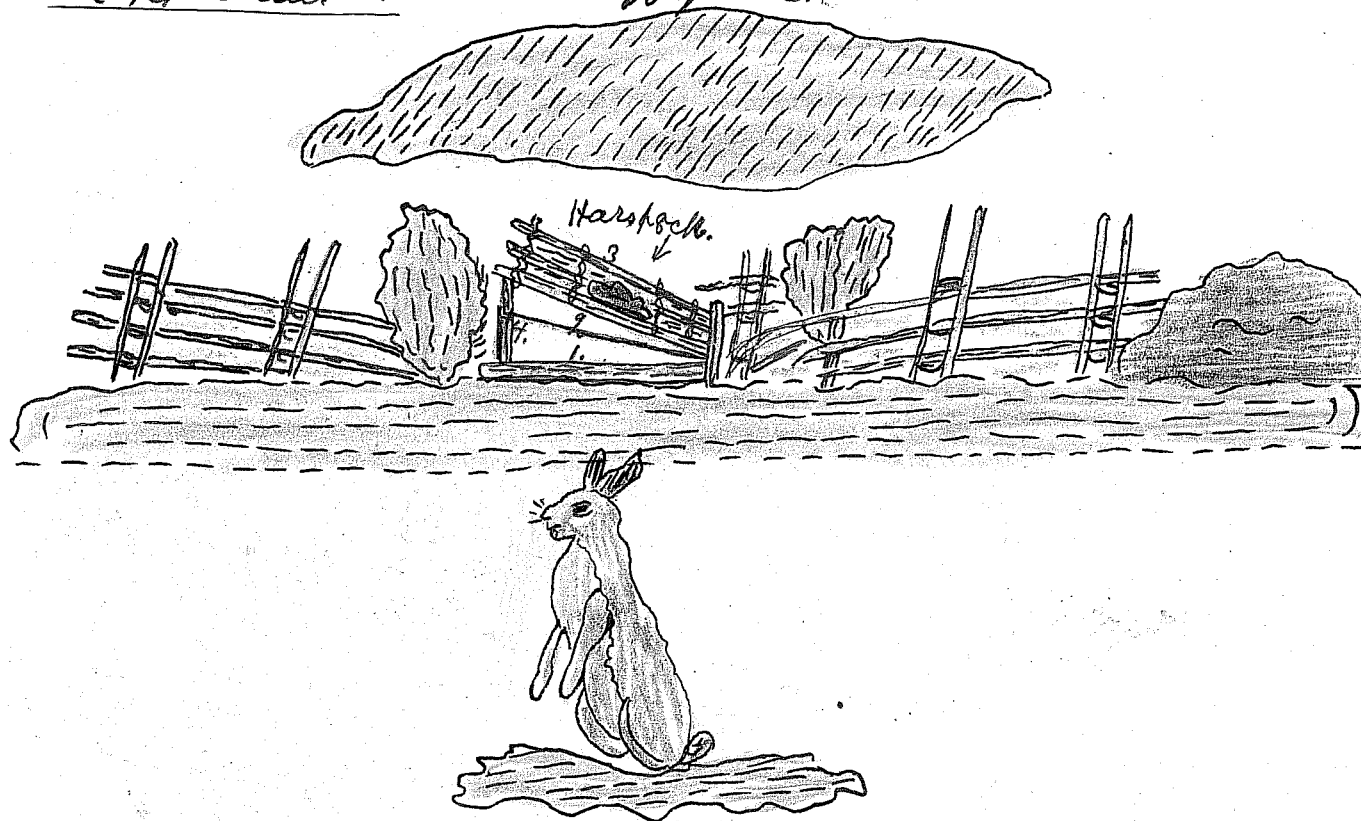
Född år

1874.

i

Älgshults socken

Nº 3. "Yäse" tänker beta på råg-
brödet, men går fraligen
i spalten. Rågåker.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R

M. 7211:33.

Landskap:

Småland.

Upptecknat av:

Carl Viking

Härad:

Elfsjödinge, m. f.

Adress:

Furåkra, Kriksmäla.

Socken:

Roghult, m. f.

Berättat av:

Carl Viking

Uppteckningsår:

1947.

Född år

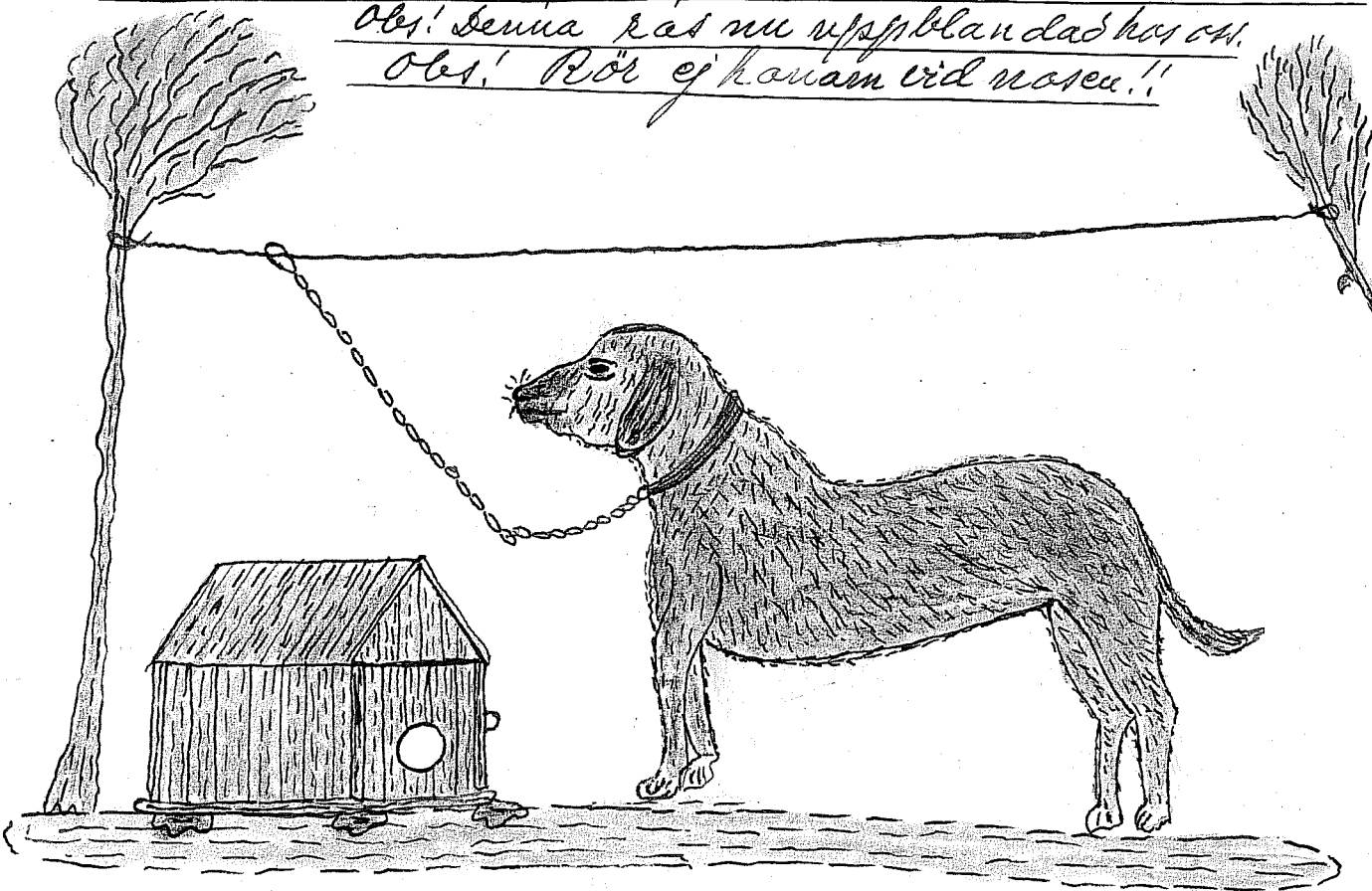
1874 i

Roghults församling.

N° 4. "Min käre, käre, Tella." Gammaltida stövare.

Obs! Senna ras nu uppblandad hos oss.

Obs! Rör ej honom vid nosen!!

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R

M 7211:34

Landskap:

Småland.

Härad:

Uppsvidinge, n. p.

Socken:

Klghult, n. p.

Uppteckningsår:

1941.

Upptecknat av:

Carl Viking

Adress:

Furåkra "Präkswäda"

Berättat av:

Carl Viking n. p.

Född år

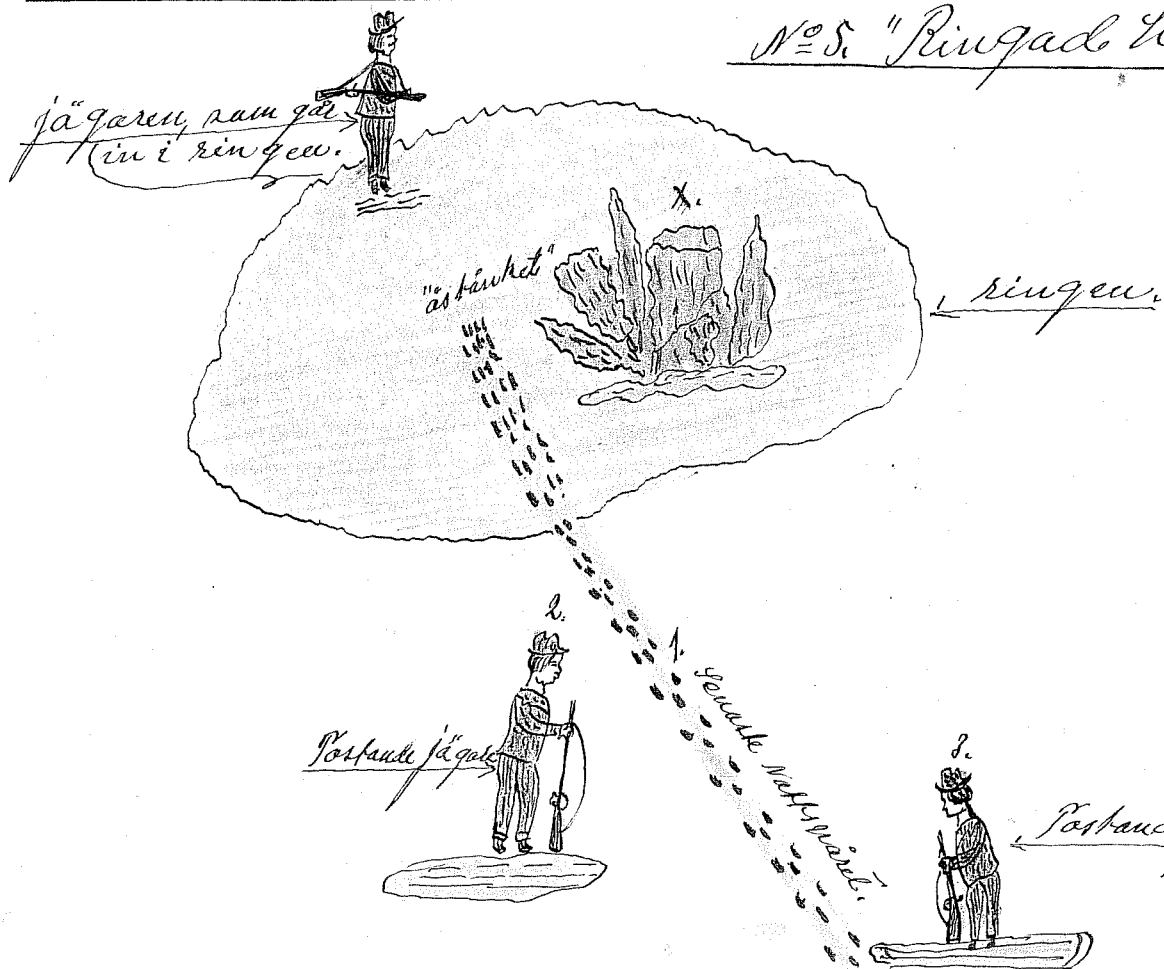
1884.

i

Klghult socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N:o 5. "Ringad Hare."

ACC. N:R

M. 7211:35.

Landskap: Småland.

Upptecknat av: Carl Viking

Härad: Vppvidinge, m. f.

Adress: Furåkra, "Kråksmåla".

Socken: Ålgåll, m. f.

Berättat av: Carl Viking

Uppteckningsår: 1941.

Född år 1874 i Ålgållssocken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N:o G. "Grävlingubau för sitt Gryt=(Bo) en höst afton
strax roten gått ner." Minnes-teckning.

Skriv endast på denna sida!